

Sygn. akt II K 1299/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Anita Grunt

przy udziale Prokuratora Ewy Tomaszewskiej

po rozpoznaniu w dniach 12.12.2016 r., 02.02.2017 r., 30.03.2017 r. sprawy

J. K., ur. (...) w G.,

syna W. i T. z domu G.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 28 kwietnia 2016 roku w G. z terenu budowy firmy (...) przy ul. (...) po uprzednim nieuprawnionym wejściu w posiadanie klucza od koparki marki J. (...) nr VIN (...) o wartości nie mniejszej niż 250 000 zł dostał się do jej wnętrza, dokonując kradzieży z włamaniem, czym działał na szkodę firmy PPHU (...),

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k. k.;

2. w dniu 14 czerwca 2016 roku w G. przy ulicy (...) na terenie budowy dokonał zaboru w celu przywłaszczenia koparko – ładowarki marki (...) model 4 CX o wartości 100 000 zł po uprzednim pokonaniu w nieustalony sposób jej zabezpieczeń, czym działał na szkodę S. J. (1),

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k. k.

I. oskarżonego J. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw opisanych w art. 91 § 1 k.k., każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 279 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k. k. zobowiązuje oskarżonego J. K. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. J. (1) kwoty 100.000 (stu tysięcy) złotych;

III. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 kwietnia 2016 roku, od godziny 07.50 do dnia 29 kwietnia 2016 roku, do godziny 12.47, to jest okres dwóch dni oraz od dnia 11 sierpnia 2016 roku do dnia 9 listopada 2016 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 230 § 2 k. p. k. nakazuje zwrócić oskarżonemu J. K. dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami numer 13. i 14;

V. na podstawie art. 231 § 1 k. p. k. nakazuje złożyć do depozytu sądowego dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami numer 1. – 6., 8., 10., 11.;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. oraz art. 624 k. p. k. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt: II K 1299/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 kwietnia 2016 r. około godz. 17.30-18.00 J. K. przyjechał do budynku zajmowanego przez ochroniarzy budowy firmy (...), która znajduje się przy ul. (...) w G.. J. K. przekazał ochroniarzowi klucz i poprosił o jego odwieszenie oraz powiadomił, że następnego dnia ktoś odbierze ten klucz. Przedmiotowym kluczem można było uruchomić każdą koparkę tego samego modelu. Następnego dnia, tj. 28 kwietnia 2016 r. około godz. 5.30 rano, przed przyjsciem pracowników budowy, oskarżony przyszedł do stróżówki, gdzie służbę pełnili ochroniarze W. S. i Z. B.. J. K. powiedział, że jest pracownikiem, że zabiera stojącą na budowie koparkę (...) 3 CX nr VIN (...), należącą do przedsiębiorstwa PPHU (...) na inną budowę oraz że robi to z polecenia kierownika budowy. Oskarżony wskazał W. S. wieszak, na którym wisiał pozostawiony przez niego poprzedniego dnia klucz i poprosił o jego wydanie. Po otrzymaniu klucza podszedł do koparki. Kabina koparki była zamknięta na klucz, wobec czego oskarżony używając uniwersalnego klucza otworzyłabinę i wsiadł do niej. Immobilizer w koparce był niesprawny, o czym oskarżony wiedział wcześniej, ponieważ kilka dni przed zdarzeniem obserwował pracownika uruchamiającego tą koparkę. Oskarżony uruchomił koparkę i pojechał nią na stację (...) w P..

Dowód : zeznania świadka W. S. –k. 38-41,94 – 95, 98 – 99, 505-506, zeznania świadka Z. B. –k. 115-116,506, zeznania świadka A. W. –k. 25 – 26, 508-509; częściowo wyjaśnienia oskarżonego –k. 66 – 68, 98 – 99, 123-126, 209 – 210, 263 – 266, 273, 466-467

Tego samego dnia około godz. 7.00 A. W. - operator przedmiotowej koparki przyjechał na teren budowy. Zobaczywszy, że maszyny nie ma i po rozpytaniu ochroniarzy stwierdził, że koparka została skradziona. A. W. zawiadomił wówczas syna właściciela firmy, w której jest zatrudniony – S. P. oraz zadzwonił na Policję. S. P. zadzwonił do producenta koparki, tj. firmy (...), która za pomocą sytemu (...) ustaliła, że koparka znajduje się na ul. (...) w P.. S. P. udał się więc wraz z funkcjonariuszami Policji R. H. i T. B. w wyżej ustalone miejsce. Zauważyli tam ciężarówkę z naczepą. W naczepie była koparka oraz dwóch mężczyzn – oskarżony J. K. i obywatel Turcji – M. U., którzy spinali koparkę pasami i przygotowywali do transportu. Mężczyźni zostali zatrzymani i przewiezieni na komendę. Wartość ww. koparki w chwili kradzieży wynosiła 250.000 złotych.

Dowód : zeznania świadka A. W. –k. 25 – 26, 508 - 509, zeznania świadka S. P. –k. 2 – 3, 509-510; zeznania świadka R. H. –k. 48 – 50, 504-505; zeznania świadka T. B. –k. 43 – 45, 537-538; zeznania świadka M. U. –k. 88-90; dokumentacja dotycząca koparki – k. 4 – 7; protokół zatrzymania osoby – k. 12, 17; protokół przeszukania osoby – k. 14 – 15, 19 – 20; protokół zatrzymania rzeczy – k. 34 -36; protokół oględzin pojazdu – k. 28 – 32; protokół oględzin zapisu z monitoringu – k. 59 – 61; protokół okazania – k. 100 – 103; częściowo wyjaśnienia oskarżonego –k. 66 – 68, 98 – 99, 123-126, 209 – 210, 263 – 266, 273, 466-467

W dniu 14 czerwca 2016 roku około godz. 5.30 J. K. przyszedł na teren budowy na ul. (...) w G.. Oskarżony podszedł do stojącej tam koparki marki (...) model 4 CX. Kabina koparki była zamknięta na klucz, oskarżony natomiast był w posiadaniu uniwersalnego klucza, którym można otworzyć i uruchomić każda koparkę tego samego modelu. Oskarżony przy użyciu tego klucza otworzył koparkę, wsiadł i uruchomił ją. Zobaczywszy to w kamerach z monitoringu ochroniarz H. K. podszedł do oskarżonego i spytał go, co robi. Oskarżony odpowiedział, że jest pracownikiem i że przyszedł wcześniej do pracy, bo musi zatankować koparkę. H. K. otworzył wówczas oskarżonemu bramę główną, przez którą oskarżony wyjechał koparką. Wartość koparki wynosiła w chwili kradzieży 100.000 złotych.

Dowód : zeznania świadka S. J. (1) –k. 166-167, 229-231, 467; zeznania świadka H. K. –k. 189-190, 203-206, 506 - 508; dokumentacja dotycząca koparki – k. 232 – 254; częściowo wyjaśnienia oskarżonego –k. 66 – 68, 98 – 99, 123-126, 209 – 210, 263 – 266, 273, 466-467

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony J. K. został poddany badaniom przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej opinii sądowo – psychiatrycznej zgodnie stwierdzili, że nie jest on chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Zdradza cechy uzależnienia od kokainy. W inkryminowanym czasie J. K. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony może uczestniczyć w postępowaniu, jego stan psychiczny pozwala mu na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

Dowód : opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 20.05.2016 – k. 147-148, opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 29.09.2016 r. - k. 323-324

Przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego J. K. ostatecznie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wskazał, że dzień wcześniej obserwował place budowy, nadto posiadał uniwersalny klucz, którym można było otworzyć i uruchomić każda koparkę tego modelu, ale nie musiał go używać, bo obie koparki były otwarte i nie miały immobilizerów. Wyjaśnił, że kradzieży dokonał na zlecenie mężczyzny, u którego miał długi. Za dokonanie kradzieży jednej koparki miał otrzymać 10.000 złotych.

wyjaśnienia oskarżonego –k. 66 – 68, 98 – 99, 123-126, 209 – 210, 263 – 266, 273

Na rozprawie głównej J. K. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, podtrzymał wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym i odmówił składania dalszych wyjaśnień. Nadto oskarżony zakwestionował wartość obu koparek. Wartość koparki, której kradzieży dokonał w dniu 28.04.2016 r. wynosi, jego zdaniem, około 150.000 zł, a wartość koparki skradzionej w dniu 14.06.2016 r. – około 60-70.000 zł.

wyjaśnienia oskarżonego –k. 466v - 467

Oskarżony J. K. był uprzednio sześciokrotnie karany przez Sąd:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 10 października 2000 r. w sprawie o sygnaturze akt IV K 1341/00 za przestępstwo z art. 278 § 3 k. k.;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 2 lutego 2007 r. w sprawie o sygnaturze akt X K 104/07 za przestępstwa z art. 190 § 1 k. k. i z art. 217 § 1 k. k.;
3. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt X K 3/13 za przestępstwa z art. 278 § 1 k. k. i z art. 279 § 1 k. k.;
4. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 223/16 za przestępstwo z art. 180a k. k.;
5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 14 września 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 619/16 za przestępstwa z art. 278 § 1 k. k. i z art. 180a k. k.;
6. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 października 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt X K 442/16 za przestępstwo z art. 278 § 1 k. k.

Dowód : dane o karalności –k. 156 -158, 216 – 219, 282 – 284, 529-531; odpisy wyroków – k. 295 -296, 299, 303 – 305, 343 – 346

J. K. posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe, z zawodu jest mechanikiem, jest żonaty, ma dwoje dzieci w wieku 11 i 9 lat, przed osadzeniem pracował jako operator koparki, zarabiał ok. 2000 zł/m-c, nie posiada majątku.

Dowód : dane osobopoznawcze –k. 466

Sąd zważył, co następuje :

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej dowodów, zarówno wina, jak i okoliczności popełnienia zarzuconych oskarżonemu przestępstw, nie budzą wątpliwości Sądu. Sam przebieg wydarzeń Sąd ustalił głównie na podstawie zeznań świadków: W. S., Z. B., A. W., S. P., M. U., R. H., T. B., S. J. (1), H. K. oraz w części w oparciu o wyjaśnienia złożone przez oskarżonego. Podstawę ustaleń stanowiły także znajdujące się w aktach sprawy protokoły z postępowania przygotowawczego oraz inne dokumenty, a także opinie sądowo-psychiatryczne, odpisy wyroków i dane o karalności.

Nie budziła jakichkolwiek wątpliwości Sądu wiarygodność relacji W. S. i Z. B.. Ich zeznania były spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniały, a nadto znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego. Świadkowie w szczegółowy sposób opisali wygląd oskarżonego w chwili kradzieży koparki w dniu 28 kwietnia 2016 r., a także sekwencje wydarzeń, tj. przyście oskarżonego po zostawiony poprzedniego dnia klucz, uruchomienie koparki, odjechanie nią. Świadkowie ci jako osoby postronne zarówno dla pokrzywdzonego, jak i oskarżonego, nie mieli interesu w tym, by świadczyć nieprawdę na niekorzyść którejkolwiek strony.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał także zeznania świadka A. W.. Sąd nie miał jakichkolwiek wątpliwości co do tej części zeznań, która znalazła potwierdzenie w relacji pozostałych świadków i przyznana została przez oskarżonego. Szczegółowo natomiast Sąd przeanalizował zeznaniami tego świadka co do zamknięcia przez niego kabiny koparki, po zakończonej pracy dnia poprzedzającego dokonanie kradzieży przez oskarżonego. Sąd miał na uwadze, że w sprzeczności z zeznaniami świadka w tym zakresie pozostawały wyjaśnienia oskarżonego, który podnosił, że kabina koparki w chwili dokonania czynu była otwarta (niezamknięta na klucz), bo - jak wskazał - „to jest teren budowy, nikt tego nie zamyka”. Oskarżonym podnosił, że nie musiał używać uniwersalnego klucza, który posiadał. Dodatkowo wskazał, że ww. klucz pozostawił stróżom dzień wcześniej, tylko dla niepoznaki. Co do tej okoliczności, Sąd dał wiarę zeznaniom A. W., iż zamknął on kabinę koparki. Sąd miał na uwadze, że świadek był odpowiedzialny za mienie znacznej wartości, że sumiennie wywiązał się z obowiązku dbania o zabezpieczenie sprzętu przed kradzieżą po wykonanej pracy. Odpowiedzialność i uczciwość świadka jako pracownika potwierdzona została też przez jego pracodawcę S. P.. Sąd nie dał więc wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że na terenie tej budowy nie zamyka się sprzętu. Zdaniem Sądu, podczas wcześniejszej obserwacji terenu budowy, oskarżony zauważył, że koparka, co prawda, uruchamiana jest bez kluczyka, bo nie ma immobilizera, ale jej kabina jest zamykana na klucz i do jej otwarcia kluczyk jest potrzebny. Dlatego też oskarżony przekazał dzień wcześniej ochroniarzom uniwersalny kluczyk, którym potem otworzył kabinę koparki.

Na wiarę co do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 2. aktu oskarżenia, zasługiwały także zeznania świadków S. P., R. H., T. B. oraz M. U.. R. H. i T. B. są funkcjonariuszami Policji i ze sprawą zetknęli się w ramach wykonywania obowiązków służbowych. Z racji wykonywanego zawodu mają świadomość znaczenia zeznań w procesie i konsekwencji złożenia zeznań nieprawdziwych. Relacje złożone przez nich w toku postępowania przygotowawczego, gdy pamięć o zaistniałych zdarzeniach była jeszcze niezatarta, były - w ocenie Sądu - przejrzyste i konsekwentne. Zeznaniami świadków nie można przy tym odmówić obiektywizmu, wobec czego przebieg wydarzeń przedstawiony przez świadków nie budził żadnych wątpliwości Sądu. Tym bardziej, iż na rozprawie głównej podtrzymali oni treść rzeczowych relacji złożonych w toku postępowania przygotowawczego, a ich zeznania tworzą spójną całość z pozostałym ujawnionym materiałem dowodowym, w szczególności zaś z zeznaniami S. P., który towarzyszył im w chwili zatrzymania oskarżonego na (...) w P., a także zeznaniami świadka M. U., który miał odebrać od oskarżonego skradzioną koparkę i przetransportować ją za granicę. Powyższa sekwencja wydarzeń potwierdzona została także przez samego oskarżonego. Zeznaniami S. P. Sąd uznał za w pełni wiarygodne, w szczególności w zakresie dotyczącym okoliczności powzięcia przez niego informacji o kradzieży sprzętu, ujęcia sprawy na stacji Lotos, a także wartości

skradzionej przez oskarżonego koparki. Powyższe znalazło potwierdzenie w załączonych do akt sprawy fakturach zakupu sprzętu i umowach leasingu.

Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania H. K.. Zeznania tego świadka były spójne, konkretne i konsekwentne. Sąd dał wiarę zeznaniom H. K. zarówno co do sekwencji wydarzeń, jakie miały miejsce w dniu 14 czerwca 2016 r., albowiem zostały one potwierdzone dowodem rzeczowym w postaci nagrania z monitoringu (i protokołu oględzin tego nagrania) oraz potwierdzone przez samego oskarżonego. Sąd dał też wiarę zeznaniom tego świadka w zakresie, w jaki podał on, że kabina koparki była zamknięta na klucz, co sprawdził pociągając za klamkę. W ocenie Sądu, świadek ten nie miał interesu w tym, by świadczyć nieprawdę, albowiem był osobą postronną, zarówno dla pokrzywdzonego, jak i oskarżonego.

Za zasługujące na nadanie waloru wiarygodności Sąd uznał także zeznania pokrzywdzonego S. J. (1), albowiem znalazły one potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny, a także w wyjaśnieniach oskarżonego. Sąd dał pokrzywdzonemu wiarę także co do deklarowanej przez niego wartości skradzionej w dniu 14 czerwca 2016 r. koparki, którą potwierdził on stosowną dokumentacją znajdującą się w aktach sprawy.

Poczynieniu ustaleń faktycznych w sprawie nie posłużyły zeznania M. K., która skorzystała, z przysługujące jej jako osobie najbliższej dla oskarżonego, prawa do odmowy złożenia zeznań.

Nie budziły wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości i rzetelności opinie sądowo-psychiatryczne dotyczące oskarżonego. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości co do fachowości lub bezstronności sporządzających je biegłych. Zdaniem Sądu, opinie te zostały starannie opracowane, zgodnie z wymogami wiedzy z danej specjalności i uwzględniały wszelkie okoliczności sprawy, nie zawierając sprzeczności. Mając na uwadze powyższe oraz to, iż wnioski wypływające z opinii dwóch zespołów biegłych są szczegółowe, logiczne i zbieżne, Sąd przyjął je za własne.

Sąd dał również wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych, w szczególności w postaci protokołów zatrzymania i przeszukania osoby, protokołów zatrzymania rzeczy, protokołu oględzin pojazdu, protokołu oględzin zapisu z monitoringu, protokołu okazania, danych o karalności i odpisów wyroków. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla podważenia ich wartości dowodowej. W ocenie Sądu, brak także było obiektywnych powodów do tego, by zakwestionować dowody nieosobowe w postaci płyt zawierających nagrania z monitoringu, a także zawartych umów kupna-sprzedazy, leasingu i faktur, albowiem ich autentyczność i prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu. Dokonując w niniejszej sprawie ustaleń stanu faktycznego, Sąd oparł się także na zabezpieczonych dowodach rzeczowych. Dowody te w korelacji z zeznaniami świadków oraz innymi dowodami z dokumentów, stanowią jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

Co do wyjaśnień oskarżonego J. K., Sąd dał im wiarę w części, w zakresie, w jakim przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów. Sąd nie dał wiary wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim podnosił on, że kabina koparki była otwarta, albowiem pozostawało to w sprzeczności z zeznaniami świadków, o czym była już mowa powyżej. Nadto Sąd nie dał również wiary oskarżonemu, iż kradzieży dokonał on w celu spłaty długu oraz ze strachu przed obywatelem Turcji, który kilka dni wcześniej groził śmiercią oskarżonemu i jego rodzinie, uznając, że stanowią one przyjętą przez niego linię obrony. Zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań M. U., w żadnej mierze nie potwierdził wyjaśnień J. K. w powyższym zakresie.

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd doszedł do przekonania, że sprawstwo i wina oskarżonego J. K. w zakresie zarzucanych mu czynów nie budzą wątpliwości.

Przestępstwo kradzieży z włamaniem uregulowane jest w art. 279 § 1 k. k., zgodnie z którym odpowiedzialności podlega ten, kto kradnie z włamaniem. Dwuaktowy charakter tego przestępstwa polega na tym, że składa się ono z dwóch odrębnych, aczkolwiek powiązanych ze sobą czynności sprawczych. Te dwie czynności sprawcze składają się

na jeden czyn. Czynność polegającą na zaborze należy rozumieć jak na gruncie art. 278 § 1 k. k., na co wskazuje użycie sformułowania „kto kradnie”. Z kolei „włamanie” oznacza pokonanie przeszkody utrudniającej dostęp do mienia. W doktrynie od dawna ugruntowany jest pogląd, że „włamanie” oznacza zachowanie polegające na usunięciu przeszkody, stanowiącej zabezpieczenie danego przedmiotu, przy czym wskazuje się, że nie musi ono polegać na stosowaniu siły fizycznej. Utrwalone poglądy eksponują cel, dla którego ustanowiona została przełamana przez zachowanie sprawcy bariera. Istota włamania sprowadza się więc nie tyle do fizycznego uszkodzenia lub zniszczenia przeszkody chroniącej dostępu do rzeczy, lecz polega na zachowaniu, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie wyrażonej przez dysponenta rzeczy woli zabezpieczenia jej przed innymi osobami (Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 KK pod. red. A. Zolla, wyd. II, Zakamycze). Od dawna także judykatura przyjmuje, że należy traktować jako kradzież z włamaniem zachowanie polegające na otwarciu drzwi oryginalnym kluczem wbrew woli osoby uprawnionej do dysponowania помещением z zamiarem dokonania w ten sposób kradzieży (uchwała Sądu Najwyższego z 18 lutego 1972 r., VI KZP 74/71, OSNKW 1972/5/78, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2005 r., II AKA 269/05 OSA 2007/6/27).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd nie miał wątpliwości, że użycie uniwersalnego klucza, którym można było otworzyć każdą koparkę określonego modelu, stanowiło włamanie. Oskarżony za pomocą przedmiotowego klucza pokonał zabezpieczenie, jakim było zamknięcie drzwi, przez co w sposób wyraźny przełamał stawianą przez właściciela sprzętu barierę i wszedł do środka kabiny koparki. Oczywiście jest także w świetle poczynionych ustaleń, iż dokonał on zaboru mienia w postaci dwóch koparek, które są rzeczami w rozumieniu przepisów kodeksu karnego. Zabierając koparki wbrew woli pokrzywdzonej firmy PPHU (...) oraz pokrzywdzonego S. J. (1), pozbawił ich władztwa nad tymi rzeczami.

Wobec powyższego, brak jest wątpliwości co to tego, że czyny zarzucane oskarżonemu w punktach 1. i 2. aktu oskarżenia wypełniły znamiona przestępstw z art. 279 § 1 k. k. W dniach 28 kwietnia i 14 czerwca 2016 roku J. K., po uprzednim nieuprawnionym wejściu w posiadanie klucza od koparek marki (...), dostał się do ich wnętrza i dokonał ich zaboru w celu przywłaszczenia. Oba ww. czyny zostały popełnione z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w odstępie kilkudziesięciodniowym, a przy tym żaden czyn nie został poprzedzony wyrokiem za czyn wcześniejszy, Sąd uznał zatem, że stanowią one ciąg przestępstw (art. 91 § 1 k. k.).

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. J. K. jest i już w trakcie popełnienia czynów był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Decydując o wymiarze kary dla oskarżonego Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k. k., mając na względzie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował uprzednią wielokrotną (sześciokrotną) karalność oskarżonego, mając na względzie w szczególności fakt, iż w przeważającej mierze dopuszczał się on przestępstw przeciwko mieniu. Na niekorzyść J. K. w zakresie obu przypisanych mu czynów, Sąd poczytał również powtarzalność zachowań, świadcząca o skłonności oskarżonego do łamania zasad prawnych związanych z ochroną własności. Sąd miał na uwadze, że J. K. działał z premedytacją, w sposób uprzednio starannie zaplanowany (przez kilka dni wcześniej obserwował place budowy, z których zamierzał dokonać kradzieży, pozostawił pracownikom ochrony klucz uniwersalny, którym zamierzał otworzyć przedmiotową koparkę itp.). Jednocześnie społeczna szkodliwość w/w czynów, oceniana z uwzględnieniem dyrektyw z art. 115 § 2 k. k., jawi się jako znaczna. Każdorazowo godził on w dobro prawem chronione, jakim jest mienie, działając przy tym z niskich pobudek w postaci chęć uzyskania łatwego zysku. Sąd miał też na względzie bardzo wysoką wartość skradzionych przedmiotów. Stopień szkodliwości społecznej czynów przypisanych J. K. należy określić jako znaczny. W szczególności należy mieć tu na uwadze bardzo wysoką wartość skradzionych przedmiotów.

Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał wyrażoną przez niego skruchę oraz przeproszenie pokrzywdzonego, a także zadeklarowanie naprawienia szkody (k. 539).

W punkcie I. sentencji wyroku, za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k. k., Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności. Orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności w stosunkowo surowym wymiarze jest najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec oskarżonego J. K.. Oskarżony dopuścił się czynów o wysokim stopniu szkodliwości społecznej, a nadto był uprzednio wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa podobne. Dotychczasowa postawa życiowa oskarżonego, a także względ na sposób i okoliczności popełnienia czynów oraz przyświecającą mu motywację, nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że jest on sprawcą zdemoralizowanym i odpornym na resocjalizację, a popełnianie przestępstw przychodzi mu z łatwością. Zdaniem Sądu, brak jest jakichkolwiek przesłanek pozwalających mieć nadzieję, że oskarżony będzie w przyszłości przestrzegał prawa, w tym, że nie popełni kolejnego przestępstwa. Zauważyć należy, że - jak wynika z danych o karalności J. K. - orzekane wobec niego uprzednio łagodniejsze rodzajowo kary (w postaci ograniczenia wolności i samoistnej grzywny), a także stosowane środki probacyjne (w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności) – okazały się bezskuteczne i nie powstrzymały oskarżonego przed ponownym naruszeniem porządku prawnego.

W punkcie II. sentencji wyroku, kierując się dyspozycją art. 46 § 1 k. k., Sąd zobowiązał J. K. do naprawienia szkody wyrządzonej popełnionym przez niego przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. J. (2) kwoty 100.000 zł, tj. wartości skradzionej koparki. W ocenie Sądu, rozstrzygnięcie to powinno wzmocnić wychowawcze oddziaływanie orzeczonej kary i wyeksponować w świadomości oskarżonego naganny charakter popełnionego czynu, a nadto przyczynić się do zadośćuczynienia społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

W punkcie III. sentencji wyroku na poczet orzeczonej wobec J. K. kary pozbawienia wolności, zaliczono okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Orzeczenie w tym zakresie miało charakter obligatoryjny.

W punkcie IV. sentencji wyroku na podstawie art. 230 § 2 k. p. k. Sąd nakazał zwrócić oskarżonemu J. K. dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją numer 13 i 14, w postaci spodni typu ogrodniczki oraz kurtki, albowiem stały się one zbędne dla niniejszego postępowania.

W punkcie V. sentencji wyroku na podstawie art. 231 § 1 k. p. k. Sąd nakazał złożyć do depozytu sądowego dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami numer 6.,8.,10.,11., w postaci telefonu komórkowego marki S., dokumentu o nazwie C. (...), paragonu oraz wizytówki f-my C. (...), albowiem w sprawie powstała wątpliwość, komu należy wydać zatrzymaną rzecz.

W punkcie VI. sentencji wyroku na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. oraz art. 624 k. p. k. Sąd, mając na względzie sytuację majątkową i osobistą oskarżonego J. K., który aktualnie przebywa w jednostce penitencjarnej, odbywając karę pozbawienia wolności, zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.